

Jak mi ruplo v bedně

Tenhle článek nemá žádné aneb, protože to prostě jinak nazvat nejde.

Odjel jsem v pátek 18.9. s Romanem Psůtkou a jeho doprovodem Rudou Vančurou do francouzského Roubaix hlavně proto, abych ho morálně podpořil, a že když už tam budu, vmísím se do nějaké štafety a pár desítek kiláků si tak také odejdu. Byl jsem předem dohodnut s jedním francouzským chodcem, měli jsme i inzerát na marchons.com, že sháníme třetího, ale žádný třetí se nedostavil a já už večer před závodem tušil, co bude následovat, jestliže nebude volné místo ani v žádné místní štafetě.

Pouhých 14 dní po absolvované 24hodinovce jsem se tedy postavil na start 28hodinovky. Takže ten titul sedí, že? Mimochodem, za další dva týdny jsme oba přihlášení na 24hodin ve švýcarském Vallorbe. Proto mi bylo jasné, že závod nemohu jít celý, a tak jsem si řekl, že to pojmu jako takový kvalitnější trénink a aspoň si vyzkouším pár nových věcí.



Začalo to novými botami. A byla to pozitivní zkušenost, měnil jsem je až po 60km. Dále jsem si vyzkoušel, jaké to je jít bez vlastního doprovodu a spoléhat se na erární občerstvovačku. To byla negativní zkušenost, takhle se osobní rekordy určitě nedělají. Mé druhé já mi neustále nařizovalo, že už toho asi po 50km musím co nejdříve nechat, ale mé první já ho stále nechťelo poslechnout. Zřejmě soutěživý typ. Nakonec se obě moje já dohodly na kompromisu – 100km a dost. To bývá obvykle limitem, po kterém už je závodník klasifikován, když pak projde poslední okruh před koncem. Takže jsem dokončil první okruh přes stovku a na metě 103,190 km asi za 16 a půl hodiny jsem si šel vyzkoušet další novinku – jak to bude vypadat, když se tak 3 až 4 hodinky prospím a pak zase půjdu? Předběhnu sled událostí, šlo se pak dobře.



Ale spánek nestál za nic. Sice pod stanem a ve spacáku, ale na tvrdé zemi se mi moc usnout nepodařilo. Převaloval jsem se neustále z bolavého boku na bolavý bok a hledal polohu, ve které by mne nic nebolelo a netlačilo. Marně. A že jsem jich vyzkoušel dost. Tolik jich snad není ani v Kámasútře... Tak jsem se asi po 3 hodinách vyhrabal ze spacáku již do denního světla, uvařil teplou polívčičku, v klidu pojedl, namazal nohy, obul boty a neohroženě vyrazil na okruh s předsevzetím, že klidně budu dělat delší pauzy, ale závod dojdu.



A tady jsem si nechtěně vyzkoušel poslední novinku – je potřeba si aspoň předem přečíst propozice závodu. Já to tentokrát neudělal, protože jsem původně chtěl jít jen ve štafetě. Takže můj první okruh po pauze byl zároveň poslední. Po průchodu cílovou metou za mnou totiž vystartovala nějaká paní a chtěla, abych se svléknul. Nejdřív jsem se divil, proč tady na ulici mezi lidmi, ale po chvíli jsem pochopil, že je to hlavní rozhodčí a že chce jenom moje číslo. Tedy to startovní. Snažil jsem se jí vysvětlit, že jsem v pohodě, že jsem si jenom vyzkoušel udělat pauzu, ale ona na mne vytáhla

školní řád, ve kterém jasně stálo, že limit pro prvních 20 hodin je 110km a já mám jen 106,665. Což jsem, ač nerad, pochopil i francouzsky. A připoměl jsem si starý francouzský film Knoflíková válka: Kdybysem to byl bejval věděl, tak bysem se tak dlouho neválel...

Ale jak se říká, všechno špatný pro něco dobrý. Aspoň mi snad zbyly nějaké síly na start ve Vallorbe a zde se konečně můžu taky zmínit o hlavním českém aktérovi závodu v Roubaix, což byl Roman Psůtka (doufám, že poznáte, který na tom obrázku to je...). A ten rozhodně nezklamal. Šel celý závod poměrně rovnoměrně, za 24hodin ušel cca 145km a na 28hodinovku si vytvořil nový osobní rekord, když v letos zatím nejlépe obsazeném závodě obsadil 17. místo výkonem 167,215km.



Pozorný čtenář mých ultrareportáží se teď nutně musí zeptat: A co kapka u nosu, to ani nebyla? No, nezklam vás, byla, a hned dvakrát. Po startu to byla kapka potu, protože start byl ve 13 hodin, a to byl docela nesnesitelný pařák. Ta tradiční kapka se pak zase samovolně tvořila, když se k ránu ochladilo. Inu, nám starším pánům už se všechny konečky neprokrvují tak, jak bychom chtěli...

Ještě jedno specifikum závodu v Roubaix musím zmínit. Okruh vede částečně arabskou čtvrtí, jejíž obyvatelé v sobě nezaprou mentalitu národnostních menšin. Takže jsme museli čelit různým schválným a nebezpečným nájezdům cyklistů, přímo na okruhu mládež zrovna musela uspořádat fotbalové utkání, ani dospělí nezůstali pozadu, řidiči nám často zaparkovali přímo do cesty tak, že jsme je museli zbytečně obcházet a v prostoru cíle dokonce v noci došlo k bitce čtyřech mladíků s pořadateli, protože tudy prostě chtěli projet autem a snažili se odstranit zátarasy. Teprve k ránu se atmosféra zklidnila.

Zato ze spousty místních hospůdek byly některé otevřené až do rána, v každé druhé byl minimálně harmonikář, případně i další muzikanti, a naše česká srdce potěšilo, že jedním z nejhranějších hitů byla Vejvodova Škoda lásky.

A pořád to pro letošek není vše, tak zase ... pokračování příště ...

Jarda Ultrapajda, 25.9.2009